

Warszawa, 28 marca 2022

**Protokół z posiedzenia Komisji Habilitacyjnej
w sprawie nadania dr. Krzysztofowi Jachymskiemu stopnia doktora
habilitowanego w dziedzinie: Nauki Ścisłe i Przyrodnicze
w dyscyplinie: Nauki Fizyczne**

W dniu 28 marca 2022 roku o godzinie 11:00 rozpoczęło się spotkanie Komisji Habilitacyjnej powołanej przez Radę Naukową Dyscypliny Nauki Fizyczne Uniwersytetu Warszawskiego w dniu 08 listopada 2021, działającej na podstawie ustawy "Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce" z dnia 20 lipca 2018 roku. Przedmiotem pracy Komisji było uchwalenie wniosku skierowanego do Rady Naukowej Dyscypliny Nauki Fizyczne Uniwersytetu Warszawskiego o nadanie stopnia doktora habilitowanego panu doktorowi Krzysztofowi Jachymskiemu za osiągnięcie naukowe przedstawione w cyklu 10 powiązanych tematycznie publikacji pod wspólnym tytułem "*Inżynieria kwantowa złożonych ultra-zimnych układów kwantowych*".

Komisja obradowała w składzie:

- 1) Przewodniczący komisji: prof. dr hab. Wojciech Gawlik (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie);
- 2) Sekretarz komisji: prof. dr hab. Marek Trippenbach (Uniwersytet Warszawski);
- 3) Recenzent: prof. dr hab. Jacek Dziarmaga (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie);
- 4) Recenzent: dr hab. Tomasz Karpiuk (Uniwersytet w Białymstoku);
- 5) Recenzent: dr hab. Tomasz Sowiński (Instytut Fizyki PAN);
- 6) Recenzent: prof. dr hab. Roman Ciuryło (Uniwersytet Mikołaja Kopernika);
- 7) Członek komisji: prof. dr hab. Paweł Kowalczyk (Uniwersytet Warszawski).

Spotkanie odbyło się na platformie Zoom.

Spotkanie rozpoczął prof. Wojciech Gawlik od przywitania uczestników i zaproponował, aby recenzenci przedstawili pokrótce najważniejsze elementy swoich recenzji oraz ewentualnie przywołali uwagi, których w recenzjach nie zamieścili. Dyskusja rozpoczęła się od omówienia kwestii oświadczeń współautorów prac wchodzących w skład cyklu prac przedstawionych jako osiągnięcie habilitacyjne. Kwestia ta wybrzmiała najsilniej w recenzji dr hab. Tomasza Sowińskiego, który stwierdził „Załączone deklaracje samego habilitanta jak i oświadczenia współautorów nie są zbyt szczegółowe, ale co do zasady wynika z nich, że wkład poszczególnych uczestników badań jest mniej więcej odzwierciedlony w zwyczajowej kolejności na liście autorów, tzn. autorzy koordynujący badania raczej znajdują się pod koniec listy, a autorzy z największym wkładem na początku. Pewną zagadką przed jaką staje recenzent przy ocenie wkładu autorskiego jest pięcioautorska praca H1, dla której w dokumentacji znajdujemy jedynie oświadczenie ostatniego autora. Biorąc pod uwagę fakt, że dr Jachymski jest wymieniony w tej publikacji dopiero jako czwarty autor (wykaz nie jest alfabetyczny), brak pozostałych oświadczeń (w tym w szczególności pierwszego autora) nie daje pełnego obrazu wkładu habilitanta. Tym bardziej, że deklaracja autorska zawarta w samej publikacji nie jest w pełni tożsama z deklaracją

habilitanta we wniosku. Podobny dysonans jest odczuwalny w przypadku doskonałej pracy H8, dla której nie są załączone oświadczenia profesorów Idziaszka i Julien. Idąc za literą prawa, czuję się w tym miejscu zobowiązany zauważyć, że ze względów formalnych nie wszystkie wskazane publikacje spełniają warunki ustawowe pozwalające zaliczyć je do cyklu habilitacyjnego, gdyż w roku opublikowania w ostatecznej formie nie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt. 2 lit. B Ustawy. Chodzi tu o publikację H4 opublikowaną w roku 2020 w Physical Review Research. To konkretne czasopismo wydawane przez Amerykańskie Towarzystwo Fizyczne zostało ujęte w wykazie dopiero w grudniu 2021 roku.”

Przewodniczący komisji, profesor Wojciech Gawlik podziękował dr. hab. Sowińskiemu za wnikliwą analizę i dodał, że podobne uwagi dotyczące formalnych niedociągnięć dokumentacyjnych wybrzmiały też w pozostałych recenzjach. Komisja uznała jednak, że nawet bez uwzględnienia pracy z Physical Review Research dorobek dra Jachymskiego zawarty w zgłoszonym cyklu prac określającym osiągnięcie naukowe jest wystarczający do rozpatrywania wniosku przez komisję. Jednocześnie profesor Gawlik poinformował komisję, że aby stało się zadość warunkom określonym przez **Uchwałę NR 481 Senatu Uniwersytetu Warszawskiego** z dnia 16 października 2019 r. „**W sprawie określenia sposobu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora oraz stopnia doktora habilitowanego na Uniwersytecie Warszawskim**”, poprosił habilitanta o uzupełnienie wniosku habilitacyjnego i dostarczenie brakujących dokumentów dotyczących wkładu współautorów i ich udziału w pracach zgłoszonych do osiągnięcia naukowego. Dr Krzysztof Jachymski taki dokument dostarczył, a w trakcie posiedzenia komisji został on udostępniony wszystkim jej członkom komisji.

Odbyła się dyskusja z udziałem wszystkich członków komisji na temat obowiązujących przepisów dotyczących procedury przeprowadzenia habilitacji, w tym procedury składania wniosku i oceny formalnej tego wniosku przez Radę Naukową Dyscypliny Nauki Fizyczne oraz na temat Rozdziału III z Działu V Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. „Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce” określającego procedurę nadawania stopnia doktora habilitowanego. W następstwie tej dyskusji komisja stwierdziła, że braki formalne zostały uzupełnione i może ona przejść do dalszych etapów oceny. Jednocześnie Komisja stwierdziła, że fakt, iż renomowane czasopismo fizyczne, które nie jest uwzględnione w wykazie czasopism naukowych nie może być zaliczone do osiągnięcia naukowego jest pewną niedoskonałością przepisów i Rada Naukowa Dyscyplin powinna się do tego ustosunkować. Przewodniczący komisji wystosował apel do członków komisji o to, aby przy okazji omawiania tej habilitacji poruszyli tę sprawę na posiedzeniu Rady Naukowej Dyscypliny na Uniwersytecie Warszawskim. Na tym zakończyło się omawianie spraw formalnych związanych z przewodem habilitacyjnym dr. Krzysztofa Jachymskiego i komisja przeszła do omawiania treści zawartych w recenzjach.

Przewodniczący zaznaczył że wszystkie recenzje były pozytywne, a następnie poprosił o głos pierwszego (w kolejności alfabetycznej) recenzenta o przedstawienie swojego stanowiska.

Profesor Roman Ciuryło ograniczając się do pewnych punktów swojej recenzji rozpoczął od przybliżenia sylwetki kandydata. Powiedział, że osiągnięciem naukowym dr. Krzysztofa Jachymskiego przedłożonym do oceny jest jednotematyczny cykl dziesięciu publikacji. Prace

zostały opublikowane w czasopismach naukowych: Physical Review A – 3 prace, Physical Review Letters – 2 prace, Journal of Physics B – 2 prace, Physical Review Research – 1 praca, Applied Science – 1 praca, Communications Physics – 1 praca. Dr Jachymski był jedynym autorem dwóch spośród nich. Ten wybór publikacji jest odpowiedni jeśli chodzi o ich powiązanie tematyczne. W siedmiu pracach rola habilitanta była wiodąca, a w trzech znacząca i polegała w nich przede wszystkim na wykonaniu obliczeń rozproszeniowych dostarczając odpowiednich przekrojów czynnych. Oświadczenie dra Krzysztofa Jachymskiego dotyczące jego wkładu w prace cyklu są zgodne z oświadczeniami pozostałych współautorów.

Pierwsza grupa prac to prace poświęcone inżynierii stanów kwantowych układów dwuatomowych w przestrzeni ograniczonej polem pułapki oraz ich zastosowaniem w magnetometrii. Autor bada tu własności stanów z uwzględnieniem anizotropii i anharmoniczności pola pułapującego atomy oraz biorąc pod uwagę kontrolowane polem magnetycznym oddziaływanie międzyatomowe. Zmienność długości rozpraszania charakteryzującej oddziaływanie dwuatomowe wynika tu z występowania jednego lub więcej magnetycznych rezonansów Feshbacha. Te rezonanse niezwykle czułe na indukcję pola magnetycznego powodują silną zmienność transmisji atomu zderzającego się z innym uwięzionym w ciasnej pułapce optycznej, co można następnie wykorzystać w magnetometrii.

Drugie zagadnienie rozważane przez habilitanta dotyka szalenie aktualnej problematyki zachowania ultrazimnych gazów, w których oddziaływanie międzyatomowe jest dalekozasięgowe i ma charakter dipolowy. Uwaga jest tu skupiona na realistycznym opisie rozpraszania międzyatomowego wychodzącym poza często stosowane przybliżenie Borna oraz zastosowaniu go do opisu kropli kwantowych.

Trzecia problematyka ujęta w przedłożonym cyklu prac jest związana z oddziaływaniem jonów o niskiej energii kinetycznej z ultrazimnymi atomami, a ostatnią, czwartą problematyką ujętą w cyklu prac habilitacyjnych są kwantowe symulacje, które pozwalają badać stany i procesy uciążliwe lub wręcz „nietraktowalne” za pomocą obliczeń numerycznych na klasycznych komputerach. W recenzji profesora Ciuryło znalazło się szczegółowe omówienie poszczególnych prac z podziałem właśnie na te cztery grupy tematyczne.

Według profesora Ciuryło, osiągnięcie przedstawione do ocen stanowi istotny wkład w rozumienie i kontrolę zderzeń atomów w pułapkach oraz oddziaływanie jonów z ultrazimnymi atomami. Na szczególne podkreślenie zasługują prace o pionierskim charakterze wskazujące na nowe zastosowania w magnetometrii, inicjujące badania oddziaływania molekularnych jonów z kondensatem Bosego-Einsteina oraz proponujące konkretne rozwiązania dla platformy umożliwiające prowadzenie kwantowych symulacji.

Przedstawiony przez dra Krzysztofa Jachymskiego dorobek naukowy obejmuje 32 publikacje. Do roku uzyskania stopnia doktora włącznie opublikowane zostało 11 prac. Osiągnięcie habilitacyjne składa się z 10 prac, a pozostały dorobek stanowi 11 prac. W pozostałym dorobku można znaleźć prace na temat jonizacji Penninga, chaotycznych widm rezonansów Feshbacha, na temat modyfikacji podejścia pola średniego czy rydbergowskich polarytonów. W tym szerokim tematycznie zakresie jest 6 prac, których dr Krzysztof Jachymski jest pierwszym współautorem. Na podkreślenie zasługuje fakt, że 3 prace zostały opublikowane w prestiżowych czasopismach: Review of Modern Physics, Physical Review Letters, Nature Communications. Już teraz można stwierdzić, że prace dr. Krzysztofa Jachymskiego wywarły wpływ na innych badaczy, którzy cytowali jego prace ponad 470 razy zgodnie z Web of Science,

a indeks H jest równy 12. Zarówno samo osiągnięcie habilitacyjne jak i pozostały dorobek nie pozostawia żadnych wątpliwości, że jego autor jest świetnym badaczem podejmującym ciekawe wyzwania i kreatywnie podchodzi do ich rozwiązania. Osiągnięcie habilitacyjne wraz z pozostałym dorobkiem prof. Cuiro ocenił bardzo wysoko.

Przebieg kariery oraz osiągnięcia uzyskane przez doktora Krzysztofa Jachymskiego są wręcz modelowe. Jest uczonym prowadzącym nowatorskie badania i zdobył rozpoznawalną pozycję na arenie międzynarodowej. Zarówno jego osiągnięcie jak i pozostały dorobek naukowy oceniam bardzo wysoko. Podsumowując stwierdzam, iż przedstawione osiągnięcie oraz pozostały dorobek naukowy w pełni spełniają ustawowe oraz zwyczajowe wymagania stawiane w przewodach habilitacyjnych. Tym samym wnoszę o przystąpienie do dalszych kroków postępowania i nadanie doktorowi Krzysztofowi Jachymskiemu stopnia doktora habilitowanego.

Następnie głos zabrał pan **dr habilitowany Krzysztof Karpiuk** stwierdzając, że krótko podsumuje aplikację kandydata. W swojej recenzji skupił się na ocenie osiągnięcia naukowego, a ponieważ dokonywał takiej oceny po raz pierwszy, to sądził, że jego zadaniem jest jedynie ocena osiągnięcia. Stwierdził, że cykl prac odnosi się do inżynierii kwantowej i ultrazimnych atomów. Inżynieria kwantowa to tworzenie nowych technologii, które bezpośrednio używają praw mechaniki kwantowej, czyli tworzenie technologii kwantowych. Mówi się tu zwykle o metrologii, informatyce kwantowej czy symulatorach kwantowych. Jednym z narzędzi, które mogą służyć realizacji tych technologii są ultrazimne układy atomowe. Mamy tu układy złożone z atomów i jonów, które są schłodzone do bardzo niskich temperatur. W tych warunkach istotne stają się ich kwantowe własności. Aby powiązać jedno z drugim (możliwa była inżynieria za pomocą atomów) potrzebna jest bardzo dokładna kontrola oddziaływań pomiędzy składnikami układu.

Recenzent odniósł się do pracy H.9, której dr Krzysztof Jachymski jest współautorem (drugim autorem jest Rafał Ołdziejewski). Zajęto się w niej wyliczeniem amplitudy rozpraszania wychodząc poza przybliżenie Borna w przypadku atomów pochodzących z grupy lantanowców. Dla przykładu może to być dysproz. Jest on interesujący ponieważ charakteryzuje się dużym magnetycznym momentem dipolowym. W tym wypadku oddziaływanie jest daleko-zasięgowe i wykazuje anizotropię zależną od kąta pomiędzy orientacją dipoli i wektora, który je łączy. Ze względu na to, w obliczeniach amplitudy rozpraszania nie można się ograniczyć do najniższej fali parcjalnej. Użycie przybliżenia Borna też nie jest wystarczające. W pracy obliczono pełną amplitudę rozpraszania co pozwoliło wprowadzić efektywną długość dipolową. Zastępuje ona standardową długość dipolową w standardowym wzorze na amplitudę rozpraszania pochodzącym z przybliżenia Borna. Pozwala to na poprawę zgodności pomiędzy doświadczeniem i teorią co do stabilności kropli dipolowych odkrytych przez grupę prof. Tilmana Pfaua (Nature, 530(7589):194-197,2016). Omawiana praca w pierwszej części dotyczy precyzyjnego wyznaczenia oddziaływań pomiędzy atomami, co dobrze wpisuje się w tematykę cyklu. Jak można wnioskować z oświadczenia autora i współautora, dr Krzysztof Jachymski był pomysłodawcą projektu, wykonał obliczenia amplitudy rozpraszania, nadzorował pozostałe prace i miał wiodący wkład w pisanie artykułu.

W podsumowaniu recenzent dodał, że jego ocena osiągnięć naukowych dr. Krzysztofa Jachymskiego jest bardzo wysoka i stwierdził, że bez wątpliwości spełniają one wymogi art. 219 ust. 1. pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. poz.

1668 z późn. zm.). Potwierdzeniem tego jest liczba cytowań (ponad 500 według Web of Science w dniu pisania recenzji). Świadczy to o tym, że działalność naukowa dr. Krzysztofa Jachymskiego jest zauważona przez środowisko i ma znaczący wkład w dyscyplinę nauki fizyczne. Zdecydowanie poparł wnioski o nadanie dr. Krzysztofowi Jachymskiemu stopnia doktora habilitowanego.

Dr hab. Tomasz Sowiński swoje wystąpienie rozpoczął od stwierdzenia, że w jego opinii habilitacja jest przepustką do prowadzenia samodzielnych badań oraz do prowadzenia swojej własnej grupy badawczej. Jest zdania, że Komisja powinna stwierdzić, że kandydat zdobył umiejętności do prowadzenia takich badań, oraz że tematyka którą reprezentuje ma szansę na osiągnięcie wyników, które przyniosą wyniki i publikacje o najwyższym światowym poziomie. Stwierdził, że w przypadku dr. Jachymskiego nie ma wątpliwości, że powyższe przesłanki są spełnione. Dr Jachymski to bez wątpienia w pełni samodzielny pracownik naukowy, który potrafi inicjować ciekawe badania naukowe, stawiać ambitne pytania i wytrwale poszukiwać na nie odpowiedzi. Wykazuje się przy tym dużą łatwością w nawiązywaniu kontaktów naukowych zarówno z teoretykami jak i doświadczalniami, a także odpowiedzialną opieką i pozytywnym kształtowaniem karier naukowych swoich młodszych współpracowników. Ma kontakty i współpracę naukową z wybitnymi naukowcami z Polski i zagranicy reprezentującymi dziedzinę nauki, którą uprawia. Udowodnił, że potrafi zdobywać środki na swoje badania. Świadczą o tym przede wszystkim dwa granty otrzymane przez niego już po uzyskaniu stopnia doktora (wcześniej dr Jachymski był kierownikiem projektu NCN PRELUDIUM kierowanego do osób nieposiadających stopnia naukowego). Pierwszy jest sfinansowany przez Narodową Agencję Wymiany Akademickiej (NAWA) w ramach programu „Polskie powroty”. Uzyskanie tego projektu pozwoliło mu komfortowo powrócić do Polski i kontynuować badania na Uniwersytecie Warszawskim. Drugi to grant typu OPUS finansowany przez Narodowe Centrum Nauki, który otworzył drogę do zawiązania załączka grupy badawczej i tym samym wzięcia pełnej odpowiedzialności za prowadzenie i koordynowanie własnych badań naukowych. Dr hab. Sowiński poparł wniosek dra Krzysztofa Jachymskiego o nadanie mu drugiego stopnia naukowego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych w dyscyplinie fizyka. W jego przekonaniu, oprócz spełniania warunków formalnych wskazanych w ww. Ustawie, wniosek dra Jachymskiego w oczywisty sposób i z ewidentnym nadmiarem spełnia również wszystkie zwyczajowe warunki jakie stawiane są kandydatom ubiegającym się o uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego w zakresie fizyki teoretycznej. W szczególności posiada wyróżniający się dorobek naukowy po uzyskaniu stopnia naukowego doktora (zarówno ten wchodzący jak i ten niewchodzący w skład osiągnięcia habilitacyjnego), istotną działalność dydaktyczną oraz ponadprzeciętną aktywność organizacyjną. Dodał, że jest pod bardzo dużym wrażeniem dotychczasowej działalności naukowej dra Jachymskiego i uzyskanych przez niego wyników.

Następnie głos zabrał **profesor Jacek Dziarmaga z Uniwersytetu Jagiellońskiego**. Stwierdził, że praca naukowa dr Jachymskiego dotyczy ultrazimnych gazów atomowych. Jest to dynamicznie rozwijająca się dziedzina badań. Jej oficjalne cele obejmują realizację kwantowych symulatorów jak również stanów silnie splątanych przydatnych w kwantowej metrologii. Kluczem do takiej inżynierii wielu ciał kwantowych jest zrozumienie mechanizmów oddziaływania pomiędzy

atomami. Praca jest w dużej mierze kontynuacją tematyki rozpoczętej jeszcze w ramach pracy doktorskiej, ale recenzent nie czyni z tego zarzutów, ponieważ jest to bardzo ważna tematyka i habilitant poznawał ją pod okiem uznanego eksperta w tej dziedzinie, dr. hab. Zbigniewa Idziaszka. Profesor Dziarmaga zwrócił też uwagę na bibliometrię, stwierdzając, że w momencie pisania recenzji całkowita liczba cytowań według Google Scholar wynosiła 748, oraz szybko rosła, co, znowu po uwzględnieniu specyfiki badań, jest typową wartością tego wskaźnika w momencie starania się o habilitację i świadczy o co najmniej pozytywnym odbiorze twórczości naukowej dr. Jachymskiego. O tym samym może świadczyć 90% cytowań obcych wśród wszystkich cytowań habilitanta, jak i 14 konferencyjnych referatów ustnych, w tym 3 zaproszone, oraz 11 plakatów po uzyskaniu stopnia doktora.

Ważnym zagadnieniem fizycznym jest ruch jonu zanurzonego w kondensacie, któremu poświęcony jest cykl prac teoretycznych i doświadczalnych [H4,H3,H2]. Teoretyczny opis procesów nieelastycznych z udziałem jonu, a prowadzących do powstawania molekuł był tematem pracy [H4], gdzie użyto metody zniekształconej fali parcjtalnej (a w istocie dokładniejszej fali parcjtalnej niż zwyczajowa fala płaska). To narzędzie teoretyczne użyto następnie do modelowania eksperymentu w pracy [H3]. Z kolei praca [H2] opisuje sam eksperyment przeprowadzony w laboratorium prof. Meinerta, który polegał na przeciągnięciu przy pomocy pola elektrycznego jonu poprzez kondensat Bosego-Einsteina. Wykonano pomiary zarówno mobilności jonu, określonej przez zderzenia elastyczne, jak i cząsteczek powstałych w wyniku nieelastycznych zderzeń jonu. Jak na pierwszy tego typu eksperyment i przybliżony charakter teorii zgodność jest satysfakcjonująca. Dr Jachymski miał wiodący wkład w modelowanie teoretyczne.

W dalszej części swojej wypowiedzi recenzent uznał za bardzo ważny fakt, że habilitant, pomimo że nie miał dotychczas obowiązków dydaktycznych na Wydziale Fizyki UW, to jednak prowadził liczne zajęcia, w tym wykłady monograficzne. Świadczy to o tym, że z jednej strony kandydat posiada umiejętności dydaktyczne, a z drugiej docenia rolę kontaktu ze studentami, w tym też kontaktów w celu znalezienia nowych młodych współpracowników do swojej grupy badawczej. Prowadził zatem zajęcia jako wolontariusz, ale również sprawował opiekę nad pracami licencjackimi oraz magisterskimi. Godna podkreślenia jest również jego działalność popularyzatorska, na przykład w zakresie fizyki kwantowej wśród łódzkich licealistów lub warszawskich miłośników nanorurek. Ten dorobek wskazuje, że habilitant jest jak najbardziej predestynowany do pracy zarówno z młodszą jak i nieco starszą młodzieżą.

Następnie głos zabrał **profesor Paweł Kowalczyk**, członek komisji. Powiedział, że jest pod wrażeniem dorobku habilitanta oraz jego jakości, o której można wnioskować na podstawie tytułów czasopism, w których on publikuje. Wspomniał, że jeden z recenzentów nadmienił, iż ze zgłoszonego cyklu dałoby się stworzyć dwie habilitacje. W jego opinii z prac które nie zostały zgłoszone do tego cyklu mogłoby powstać kolejne osiągnięcie naukowe, będące podstawą jeszcze jednej habilitacji. Jako doświadczalnik bardzo docenia to, że dr Jachymski wykonuje obliczenia z myślą o zastosowaniu oraz zaprojektowaniu konkretnych prac eksperymentalnych. Dodał, że wysoko ocenia chęć prowadzenia zajęć dydaktycznych przez habilitanta, pomimo zatrudnienia na Wydziale z grantów badawczych, choć wielu młodych badaczy w takiej sytuacji raczej dydaktyki unika. Podsumował, że wysoko ocenia dorobek naukowy dra Jachymskiego.

Profesor Roman Ciuryło dodał jeszcze, że wśród prac habilitanta, znajdują się prace w czasopismach z „najwyższej półki”, ale również pojawiają się prace w czasopismach niższej rangi, albo przynajmniej takich, które tę wysoką rangę miały jakiś czas temu. Tym niemniej pokazują one jakim znakomitym warsztatem badawczym dysponuje habilitant.

Prof. Trippenbach stwierdził, że obserwuje rozwój naukowy dra Krzysztofa Jachymskiego od samego początku, ponieważ jako koordynator programu Międzynarodowych Studiów Doktorskich na Wydziale Fizyki UW w ramach FNP przyjmował go na studia doktoranckie oraz słuchał sprawozdań z przebiegu badań. Dodał, że ostatnio dr. Jachymski wygrał prestiżowy konkurs na stanowisko asystenta na Wydziale Fizyki UW i jest już zatrudniony na stanowisku naukowo-dydaktycznym. Zgromadził grono młodych współpracowników i można śmiało powiedzieć, że założył swoją własną grupę badawczą. Włączył się też w proces dydaktyczny w zakresie wymaganym przez swoje nowe stanowisko i według opinii środowiska pracowników i studentów Wydziału Fizyki UW zajęcia przez niego prowadzone cieszą się sporym zainteresowaniem oraz są wysoko oceniane.

Po wysłuchaniu opinii recenzentów i członków komisji prof. Gawlik stwierdził że może tylko zgodzić się z konkluzjami każdego z poprzedników i zaproponował przejście do głosowania. Tym samym zaproponował on głosowanie nad uchwałą w sprawie poparcia wniosku dra Krzysztofa Jachymskiego o nadanie mu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych i przyrodniczych, w dyscyplinie nauki fizyczne, skierowanego do Rady Naukowej Dyscypliny Nauki Fizyczne Uniwersytetu Warszawskiego.

W jawnym głosowaniu uzyskano następujące wyniki głosowania

- liczba głosów oddanych - 7
- liczba głosów za przyjęciem uchwały - 7
- liczba głosów przeciwko przyjęciu uchwały - 0
- liczba głosów wstrzymujących się - 0

Tym samym Komisja udzieliła poparcia wnioskowi dr Krzysztofa Jachymskiego **jednogłośnie**. Stanowisko Komisji zostanie przedstawione Radzie Dyscypliny Nauki Fizyczne Uniwersytetu Warszawskiego.

Profesor Gawlik zakończył spotkanie i podziękował Komisji. Spotkanie zakończyło się po 80 minutach.

Przewodniczący Komisji
Prof. dr hab. Wojciech Gawlik

Sekretarz Komisji
Prof. dr hab. Marek Trippenbach

